

**FLYGANDE BESIKTNING:
SAGA 20**

En glidartur med matsäck och goda vänner efter jobbet, det är grunden i IngMari Freijds båtliv.

Från nya perspektiv

”Hon hade de perfekta egenskaperna för mig så jag köpte henne direkt”

Samvaro är snipans paradgren. Även under färd kan man sitta och småprata och tack vare ett rejält kapell stannar man gärna ombord även om det regnar.

Bor man i Skandinavien Venedig måste man ha båt. Så resonerade mångkonstnären IngMari Freijd när hon flyttade till Kungsholmen i Stockholm. Hon köpte en glidarsnipa som har gett henne nya vänner, upplevelser och perspektiv. Text & foto: Gustav Morin

I 1960-talets Sverige levde trafikmarodörer osäkert. Lagens långa arm kunde vinka in bilar på studs och genomföra en så kallad ”flygande besiktning”.

Sedan Båtnytt förde över temat till sjön för mer än tio år sedan, om än i något vänligare form, har vi fångat otaliga objekt. Vi har jagat till fots, med vattenskoter, motorbåtar och segelbåtar. Vi anpassar oss likt militärer efter terrängen.

Så även denna gång.

Uppdragsort: Stockholms innerstad. Tid: oktober, lördag, 14.00.

För första gången jagar jag i bil. Lurigt eftersom de få båtar som fortfarande ligger i vattnet antingen drar förbi i full fart, ligger övergivna eller är på väg upp på land.

Det tar tid. Efter en lång sväng runt Stockholms öar rullar jag långsamt över Ekelundsbron, från Kungsholmen till fastlandet. Spanar vänster, spanar höger och – häpp!

Där ligger hon stilla mitt i kanalen och speglar sig i kvällssolen, sårbar som ett kid. Uppträdandet är ovanligt och båten intressant – tillräckligt för tillslag.

Handbromsvändning och full gas tillbaka över bron – ettaaan – tvåaan, nitar, rycker kameraväskan och ut för att vinka in båten.

Rogivande båtliv

Jag konstaterar på håll att båten är en Saga 20, alltså en av de första plastbåtarna som blev riktigt populär i Norden och en av Norges framgångsbåtar.

Detta var för snart 50 år sedan

men på senare år har sniporna kommit tillbaka. Förmodligen eftersom de ger lugna och rogivande färder och klarar sig på ganska lite bränsle tack vare små motorer och låga farter.

Emblemen är en del av båtens själ och IngMari ser till att de blänker. Dessutom har hon stilfullt lagt till sin egen logga lite varstans.

För stockholmare passar båttypen perfekt med alla kanaler och vackra omgivningar. ”Den går för långsamt”, säger vissa, men varför ska man ha bråttom? Att komma ut på sjön i stadsmiljö borde ju handla om att stressa ner och njuta. Åka fort vill och får man ändå inte göra i de här områdena och är bara nödvändigt om man vill långt ut i skärgården.

Mina tankar drar i väg: Vore ju riktigt fint att glida med polarna i en sådan där i kvällssolen; runt Långholmen, genom Djurgårdsbrunnskanalen eller kanske en sväng till Fjäderholmarna. Nyfikenheten ökar. Nästan så att ett habegär tränger sig på.

Jag fortsätter att signalera frenetiskt till snipan men får ingen respons.

”De ligger ju bara och driver, har motorn havererat?”, undrar jag. Flera båtar passerar men snipan ger inga livstecken ifrån sig – märkligt.

Till slut uppfattar de mina signaler varpå motorn stånkar i gång och fören vänds mot mig. Båten sticker ut med sina hemmagjorda syd- ➤

IngMari Freijd är mest ute på dagsturer men om camparsinnet faller på kojor två utan problem.

» da fendrar. De verkar alltid hänga ute och vid bryggan borgar de för att båten landar mjukt.

En kvinna med yvigt hår, jeans och rödsvarta gummistövlar med snörning står vid rodret och säger med ett leende:

– Jaha, vad är du för en då?

– Jo, det rör sig om en flygande besiktning, börjar jag barskt, men kan inte hålla garvet borta och efter

förklaring blir jag bjuden på provtur. Eller ja, vi åker ut i kanalen och driver.

– Det är ungefär så här jag brukar göra, skrattar IngMari Freijd med ett stadigt tag om rodret på G:a Bettan.

Hon får medhåll av sina mednjutare, paret Birgit och Björn Ekroth.

– Fina kvällar brukar vi åka ut

en sväng och bara sitta och njuta. Vi har båt bredvid varandra i hamnen och träffades en midsommarafton när vi båda hade tänkt dra ut. Men det ösregnade och det slutade med att vi satt kvar i båten vid bryggan och firade. Sedan dess umgås vi ofta. Att ha båt här inne i Stockholm är uppenbarligen väldigt socialt, säger de.

Ett privilegium

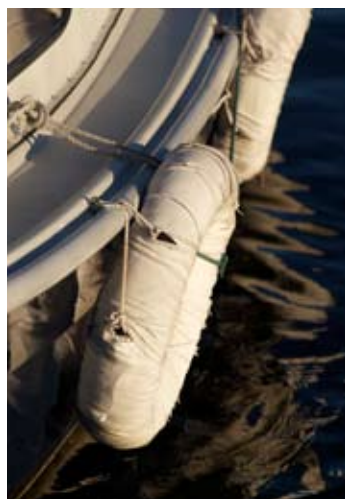
Opretentiöst och utan krav, som en fristad i storstadstressen. Så kan IngMaris båtliv beskrivas.

– Det är en helt unik känsla att långsamt glida fram längs Stockholms vackra kanaler, under broar, förbi lummiga träd, öar, hus och hamnar. Första gången jag gav mig ut kände jag nästan: ”Men är det här verkligen tillåtet, får vem som helst glida runt här med egen båt?” Jag hade aldrig tänkt så mycket på det tidigare, men att se Stockholm från vattnet är fantastiskt och ett stort privilegium, säger IngMari och blickar bort mot Karlbergs slott som ligger granne med hennes båtplats.

Tidigare bodde IngMari i söderförorten Skarpnäck och bruka-

En rejäl konsol i stället för raten i längsled som på konkurrenten Myra 20. Tar mer plats men känns mer gediget.

De egenhändigt sydda fendrar- na hänger alltid ute. De borgar för mjuka landningar och ger en egen stil.

de hänga med på en kompis niometers träbåt ute i Stockholms skärgård om somrarna. Men det var först när hon flyttade hit för åtta år sedan som hon skaffade egen båt.

– Med Västermalms båtklubb precis nedanför huset var möjligheten för bra för att missa. En dag gick jag förbi varvet som ligger här vid vattnet och tyckte att det verkade vara härlig stämning. Sedan hittade jag G:a Bettan och tyckte hon såg härlig ut. Hon hade de perfekta egenskaperna för mig så jag köpte henne direkt, skrattar IngMari.

Originell bottenmålning

G:a Bettan var knappast i toppskick men det såg IngMari inte som ett hinder. Hon har arbetat med teater som skådespelare, regissör och ma-

Båten må vara gammal men det ska se bra ut när man glider längs Stockholms stråk. Skrovet glänser och alla detaljer har slipats, lackats och putsats.

nusförfattare men också som musiker och grafisk formgivare. Kreativitet råder det ingen brist på.

Dynorna har hon sytt själv, även om det var "ett helsike" som hon "inte kommer att göra om". Hon har slipat och målat både in- och utvändigt, såväl skrov som trädetaljer, tecknat fina loggor och namnet på flera ställen. Båten är i riktigt fint skick men före sjösättningen i våras kände IngMari att något mer skulle till. Efter ytterligare filande, tills till och med kölen glänste, tecknade hon en rejäl text på kölen som lyder: "Så ska en slipsten dras."

Att hålla kölen ren är lurigt men

övriga delar vill IngMari hålla så fina som möjligt. Och för att kunna göra det utan att lägga ner en massa arbete uppfann hon kort efter köpet en annorlunda textil fågelskrämma som går under namnet "No shit" som hon börjat sälja på nätet.

Snipornas stortid

Vestlandet i Norge var lite av ett centrum för små snipor på 1960-talet. Saga var en av flera modeller och 20-fotaren började tillverkas 1967. Hela två hundra Saga 20:or lämnade årligen varvet för att säljas vidare till någon av alla återförsäljare ute i Europa.

Vestkusten med Nordsjöns kraf-

tiga temperament utgjorde en god testmiljö och lade grunden till de norska snipmärkenas rykte om att vara rejäla båtar som stod pall. Saga 20 har dock fått kritik för att dyka och vara blöt att köra i hög mot-sjö men det märks inte när vi tuffar runt i Stockholms lugna vatten. Men dålig sikt föröver genom ruffen får man leva med, precis som på de flesta hardtopsbåtar. Oftast står man upp och kör.

Inredningen är enkel med träbänkar och utrymmet räcker lätt till för fyra personer under dagsturer och två personer som vill koka. Motorn, en klassisk Albin O 21, sitter i mitten och kåpan fungerar som bord. Ratten och gasreglaget sitter på styrbordssidan vid förarplatsen och växelföraren bakom motorkåpan.

IngMari tar varje tillfälle hon får att ge sig ut, från vår till höst, men det blir mest korta turer. Ibland drar hon inåt Mälaren till båtklubbens tillhåll på Slagsta holme där det finns vacker natur och dansbana. Övernattning blir det dock inte så ofta. Hon har bosatt sig på promenadavstånd från sin båt för att snabbt kunna komma ut på sjön, men också för att kvickt och utan krångel kunna ta sig hem. ●

"De ligger ju bara och driver, har motorn havererat?"

FAKTA

SAGA 20

Längd	6,10 m
Bredd	2,20 m
Vikt	750 kg
Motor	Albin O 21
Toppfart	ca 6 knop
Mer om IngMari	www.freijd.se